

[Ole Ejern Kraft.]

vendighed, hvis den vestlige kultur og alt, hvad den står for, fortsat skal kunne udvikle sig efter sit eget væsen og på grundlag af de samfundsforhold, som vort folk selv frivilligt har valgt. Det er endvidere vort håb, at der, når de atlantiske stater har gennemført disse aftaler, vil være skabt mulighed for optagelse af forhandlinger om at tilvejebringe grundlag for en fredeligere og tryggere tilværelse for folkene i vor verdensdel ved en overenskomst mellem dem, man sammenfatter i ordene øst og vest. Vi ser Parisaftalerne som et skridt på vejen hertil og et skridt på vejen til vedtagelse af en endelig fredstraktat for Østrig og Tysklands genforening på basis af frie valg med en regering, der er frit valgt af det tyske folk.

Det er udfra disse synspunkter, jeg på mit partis vegne anbefaler det høje ting at stemme for beslutningen om at ratificere Parisaftalerne.

Efter alt, hvad der tidligere er sagt, behøver jeg ikke yderligere at komme ind på vor stilling til folkeafstemningsforslagene. Jeg skal anbefale at stemme imod det af det ærede medlem hr. Viggo Starcke stillede ændringsforslag til beslutningen om Parisaftalerne og imod det radikale lovforslag om gennemførelse af en folkeafstemning.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Vi er i mit parti stadig af den opfattelse, at det ville være rigtigt, før en beslutning af den rækkevidde som den, vi her står overfor, gennemføres, at man da lod befolkningen gennem folkeafstemning få adgang til at give udtryk for sit synspunkt. Jeg har under sagens tidligere drøftelse her i tinget motiveret dette standpunkt. Jeg tror, at man fra alle sider ville stå sig ved i et spørgsmål som dette om ratificering af protokollen om Tysklands indlemmelse i NATO — lige så vel som vi mener, at man ville have stået sig derved, da vi i sin tid gik ind i Atlantpagten — at have det rygstød for sit standpunkt, der ligger i, at befolkningen har haft lejlighed til om dette ene spørgsmål at give udtryk for sin mening, og jeg beklager, at de tre partier stiller sig så totalt afvisende heroverfor, som de gør.

Den bevægelse, der fra hundredtusinder af borgere her i landet er kommet til udtryk

mod tysk oprustning og Tysklands optagelse i NATO, er udtryk for den ængstelse og frygt, der råder i danske sind overfor det, som nu sættes i gang i Tyskland. Der er ikke tale om nogen partipolitisk aktion, men de mange henvendelser fra kvinder og mænd fra alle politiske lejre er udtryk for frygten for det, som kan ske, når det tyske folk igen får våben i hånd. Jeg frygter for, at den beslutning, der nu træffes, vil svække de sikre demokratiske kræfter i det tyske rige. Den tyske ungdom og det jævne tyske folk frygter tysk militærs indflydelse i den kommende tid, hvor revanchetanker påny kan få næring, og frygter for, hvad dette kan føre til. Man nærer stor ængstelse for, at det kan bringe freden i Europa i fare.

Disse demokratiske kræfter i Tyskland vil vi ikke svigte. Vi mener i det radikale venstre, at den beslutning med hensyn til Tysklands stilling i Europa, som vi nu står overfor, er et fejlgreb, og vi vil stemme imod ratificeringen af traktaten.

I lang tid har det nu været drøftet ude i verden og ved adskillige lejligheder her i tinget, hvordan Tysklands stilling skal være i det kommende nye Europa. Nu er vi nået til det punkt, hvor afgørelsen for Danmarks vedkommende skal træffes, og denne afgørelses udfald er der på nuværende tidspunkt ingen tvivl om. Et flertal vil vedtage at ratificere, og i et demokratisk land bøjer man sig naturligvis for flertallets afgørelse. Jeg vil blot så indtrængende, som jeg kan, opfordre regeringen til ikke at forsømme nogen lejlighed til at gøre sin indflydelse gældende, når der viser sig muligheder for at få forhandlinger i stand mellem stormagterne, før Tysklands oprustning bliver til virkelighed. En holdbar ordning for Tysklands vedkommende, f. eks. i lighed med, hvad der er foregået overfor Østrig, vil efter mit skøn være lettere at gennemføre før Tysklands oprustning end efter. Jeg opfordrer derfor regeringen til at være opmærksom herpå. Der sker i disse måneder så meget, det brydes og gærer i forholdet nationerne imellem, og ingen kan sige, hvad der kan komme ud af den gæringsproces, som opstår i den ændrede situation, der kan komme til at foreligge, også med hensyn til Danmarks udenrigspolitiske stilling, i den kommende tid.

Jeg opfordrer regeringen til at være op-